

gyoe.com

SAMPLE BOOK

အိမ်ထောင်ရေး စာပေ

gyoe.com

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

mgyoe.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာအုပ်ခွင့်ဖြေချက်အမှတ်	= ၅၀၀၄၁၅၀၅၁၂
မျက်နှာပိုးခွင့်ဖြေချက်အမှတ်	= ၅၀၀၄၉၀၀၆၁၂
ပထမအကြိမ်	= ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်။ ကံ့ကော်ပတ်ရည်စာပေ
အုပ်ရေ	= ၅၀၀
မျက်နှာပိုးဖို့နှိမ်	= ဦးတိုးဝင်း၊ နေလရောင်ပုံနှိပ်တိုက် အမှတ်-၉၆/ခ၊ ၁၁-လမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
အတွင်းဖို့နှိမ်	= စွယ်တော်ပုံနှိပ်တိုက် အမှတ် (၁၄၇)၊ (၅၁) လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ထုတ်ဝေသူ	= ဒေါ်ခင်မာချို၊ ပန်းဝေဝေစာပေ ၃၆၀၊ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း	= မြင့်မောင်ကျော်
စနစ်ပိုး	= ၂၀၀၀ ကျပ်

၈၉၅·၈၃

လင်္ကာရည်ကျော်
 တစ်ပွင့်ကျန် / လင်္ကာရည်ကျော်။ - ရန်ကုန်။
 ပန်းဝေဝေစာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်။
 စာမျက်နှာ-၁၇၉ ၁၃×၂၀ စင်တီမီတာ။
 (၁) တစ်ပွင့်ကျန်

စာရေးသူ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်းမှာ ပါမောက္ခရဲမြင့်ကျော် ဖြစ်သည်။ ၁၉၆၁ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး၊ မြန်အောင်မြို့နယ်၊ မြို့မ တဲကြီးကုန်းကျေးရွာတွင် ဖွားမြင်ပြီး အဘဦးတင်ညွန့်၊ အမိ ဒေါ်မြရီတို့၏ ဒုတိယသား ဖြစ်သည်။ အ.ထ.က - ၁ လမ်းမတော်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ အမှတ်-၂ ဒေသ ကောလိပ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ဆေးတက္ကသိုလ် ၁ ရန်ကုန်တို့တွင် ပညာ ဆည်းပူးခဲ့သည်။ စစ်မှု သုံးနှစ်ထမ်းဆောင်ဖူးပြီး ယူကေနိုင်ငံတွင် နှစ်နှစ် ပညာတော်သင် နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ ရေးအတတ်ပညာ ဒီပလိုမာ ရရှိခဲ့ဖူးပြီး ဆေးပညာဆိုင်ရာဘွဲ့နှင့် ဒီပလိုမာ ရှစ်ခု ရရှိဖူးသည်။

၁၉၈၁ ခုနှစ် ဆေးတက္ကသိုလ် နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်းတွင် ‘လင်္ကာရည်ကျော်’ ကလောင်အမည်ကို စခံယူ၍ ဝတ္ထု၊ ကဗျာများ ရေးသားခဲ့သော်လည်း ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး အနှစ်နှစ်ဆယ်ခန့် စာပေနယ်နှင့် ဝေးကွာနေခဲ့သည်။ ၂၀၀၄ ခုနှစ်တွင် နရသုခိ သုခချမ်းသာမဂ္ဂဇင်းတွင် ပါရှိသော ‘အချစ်ကို ပင်လျှင် လျှပ်တစ်ပြက်မျှသာ’ ဝတ္ထုတိုဖြင့် စာပေနယ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ ၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေသော ပထမဦးဆုံး ဝတ္ထုရှည် ‘ကြီးကြာတောင်ပံခတ်သံ’ မှာ အမျိုးသားစာပေဆု(လူငယ်စာပေ) ရရှိခဲ့ပြီး ရုပ်ရှင်ကားကြီးအဖြစ် ရိုက်ကူးခဲ့ရသည်။

၂၀၀၉ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေသော ဒုတိယမြောက် ဝတ္ထုရှည် ‘ဒေါက်တာရွှေသွေးနှင့် မပန်းမှုံ’ သည်လည်း အမျိုးသားစာပေဆု(ဝတ္ထုရှည်) ရရှိခဲ့သည်။

ဒေါက်တာရဲ ကလောင်ခွဲဖြင့်လည်း ကလေး ကျန်းမာရေး ပညာပေးနှင့် လူငယ်ပညာပေး ဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့သည်။

ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်၊ ဝတ္ထုရှည်နှင့် ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ်ပေါင်း ၂၀ ခန့် ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ယခု စာအုပ်မှာ ပဉ္စမမြောက် ဝတ္ထုရှည် ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ဆရာသည် ဆေးတက္ကသိုလ် ၂ ရန်ကုန်၊ ကလေးကျန်းမာရေး ပညာဌာန၏ ပါမောက္ခ၊ ဌာနမှူး၊ ကလေးအထူးကုဆရာဝန်ကြီးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း သုတ၊ ရသ၊ စာပေများ စဉ်ဆက်မပြတ် ရေးသားနေသည်။

ဂျူး၏မုဒိတာစကား

‘တစ်ပွင့်ကျန်’ တဲ့။

ခေါင်းစီးကို မြင်လိုက်ရုံနှင့် အလွမ်းနောက်ခံ ဝတ္ထုဖြစ်လေ
မလားဟု တွေးကြည့်မိသည်။ နာမည်လေးက လွမ်းစရာ။ တကယ်ဖတ်
ကြည့်တော့လည်း လွမ်းစရာပါ။ ‘လက်ကျန်တစ်ပွင့်’ ဆိုသည့် ဆရာ
တင်မိုး၏ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်မလည်း နှစ်သက် စွဲလမ်းခဲ့ပါသည်။
မခူးအား၍ ဆူးကြား ကျန်ရစ်ခဲ့သလားတဲ့။ ဆရာတင်မိုး၏ ကျန်ရစ်သည့်
တစ်ပွင့်က ခူးသူက ချန်ရစ်လို့ အပင်မှာ ကျန်ခဲ့သည့် ပန်းပွင့်လေး ဖြစ်
သည်။ ဆရာလင်္ကာရည်ကျော်၏ပန်းပွင့်လေးက စမ်းရေထဲမှာ စီးဆင်း
မျောပါနေသည့် ပန်းပွင့်လေးများထဲမှ ဆယ်ယူသူ မမြင်ခဲ့လိုက်လို့
ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ပန်းလေးဖြစ်သည်။

ပန်းကလေးတွေ စမ်းချောင်းရေစီးထဲမှာ မျောပါနေသည့်
မြင်ကွင်းကို ကျွန်မ မြင်ဖူးပါသည်။ ထိုမြင်ကွင်းမျိုးကို ကျွန်မတို့

မိန်းကလေးတွေက ယောက်ျားလေးတွေထက် ပိုပြီးမြင်တတ်မည်ဟု ထင်သည်။ ရေစီးထဲမှာ တလိမ့်လိမ့် ဝှေ့ကာဝဲကာ မျောပါနေသည့် ပွင့်ကြွေးလေးတွေကို ရေထဲကနေ ဆယ်ယူဖို့ဆိုတာ မိန်းကလေးတိုင်းမှာ တောင် အတွေးပေါ်ဖို့ ခဲယဉ်းမည်။ သူတို့ ယောက်ျားလေးတွေဆို ပိုလို့တောင်ဝေးဦးမည်ဟု ထင်ပါသည်။ သို့သော် အခုဝတ္ထုထဲတွင် အဓိက ဇာတ်ကောင် သိုက်ထွေးက ဆယ်ကျော်သက် လူငယ်လေးဘဝမှာ ပန်းကလေးတွေကို ချောင်းရေထဲကနေ ဆယ်ယူပြီး မိခင်ကို သွားပေး တတ်သည်။ မိခင်က တစ်ခါတစ်ရံ သိပ်စိတ်ဝင်စားဟန်မပြဘဲ ‘အေး အေး ထားခဲ့’ဟု မထူးခြားသလို ပြောသည့်အခါမျိုးတွင် ပန်းကလေးတွေ ကို ချောင်းရေထဲ ပြန်မျှောပေးလိုက်သည်။ တော်တော်သိမ်မွေ့ပြီး ခံစားတတ်သည့် ကောင်ကလေးပါလား။ ပန်းပွင့်ကြွေးများအပေါ် ကောင်လေး တစ်ယောက်က အလေးအနက်ထားသည့်အဖြစ်မျိုးမို့ ကျွန်မ အံ့ဩရပါသည်။

စမ်းရေစီးထဲ တလိမ့်လိမ့် မျောပါနေသည့်ပန်းလေးတွေကို ကျွန်မရော ဘယ်အချိန်ကစပြီး အလေးအနက်ထား ချစ်မိသွားခဲ့ပါလိမ့်။ ပြန်တွေးကြည့်တော့ မရေမရာ။ တော်တော်တော့ ငယ်သေးသည့်အရွယ် ပဲဟု မှတ်မိသည်။ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၏ ‘နွေကန္တာဦး’ ဝတ္ထုထဲက နုနုငယ်က ကျွန်မကို ပိုပြီး စိတ်ကူးယဉ်စေသလားမသိ။ စိတ်ရောဂါသည် မလေး နုနုငယ်က နှင်းငွေကို မချစ်ရဲ။ ချစ်ရမှာ ကြောက်သည်။ နှင်းငွေ ကို ချစ်ရသည့် ဒုက္ခဆင်းရဲကို မခံစားချင်။ နှင်းငွေကိုလည်း မိမိအား မချစ်စေချင်။ မတွယ်တာစေချင်။ မိမိကြောင့် ဒုက္ခဆင်းရဲကို မခံစား စေချင်။ ထို့ကြောင့် နှင်းငွေကို မိမိဘဝထဲ မဝင်လာစေချင်စိတ်ဖြင့်

စံပယ်ပန်းကလေးတွေကို ရေထဲမှာ မျှောလွှတ်သည်။ နှင်းငွေက နုငယ်
ဘာဖြစ်လို့ ပန်းတွေကို ရေမှာမျှောတာလဲဟု မေးသည့်အခါ အဲဒါ
စံပယ်ပန်းတွေကို မျှောတာမဟုတ်ဘူး။ ‘ကိုယ့်’ကို မျှောပစ်နေတာ
ဟု ဖြေလေသည်။ နုငယ်က နှင်းငွေကို နှင်းငွေ၏သူ့ကိုယ်သူ အသုံး
အနှုန်းအတိုင်း ‘ကိုယ်’ ဟုသာ ခေါ်လေသည်။

‘မဆင်သာသည် ယင်းမာ၊ ခေါင်ရန်း၊ ဇလပ်ဖြူငယ် တောင်သူ
ပန်းကို နွမ်းလို့ ပစ်ရချေတော့မယ်’ ထိုအိုင်ချင်းလေးကို တိုးတိုးဖွဖွ
ရွတ်ဆိုလျက် ‘ကိုယ့်’ကိုယ်စား ပန်းပွင့်လေးတွေကို ရေထဲသို့ ရက်ရက်
ရောရော မျှောလွှတ်ပေးနေရသည့် ခံစားမှုကို ထိုအချိန်ကတည်းက ကျွန်မ
နားလည်နိုင်သလိုလိုပါပဲ။ နုငယ် ရေမှာ မျှောလိုက်သော လက်ပံပွင့်
နီနီများနှင့် စပယ်ဖြူဖြူများနှင့် အတူပင် ‘ရေပန်းမြစ်ဆိပ် ပွင့်မျောရိပ်’
ဆိုသည့် နတ်သျှင်နောင်၏ စကားလုံးတွေကိုလည်း ဆရာကျေးဇူးကြောင့်
သိရှိခံစားပြီး စွဲလမ်းနေတော့သည်။

ပန်းပွင့်လေးတွေ ပွင့်ချပ်လေးတွေ မျောပါလာသည့် စမ်းချောင်း
သည် ဟိုဘက် သည်ဘက် တောတန်းသစ်ပင်အုပ်လေးတွေကြားမှာမို့
သစ်ရွက်သစ်ခက် အရိပ်တို့အောက်မှာ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်နေခဲ့မည်။
ပန်းလေးက မွေးပျံ့သည့် ပန်းအမျိုးအစား ဖြစ်လျှင် ပွင့်မျောရိပ်သည်
ရေရနံနှင့် ပန်းရနံရောလျက် မွေးမြူ အေးချမ်းနေလိမ့်မည်။

ဆရာလင်္ကာရည်ကျော်သည်လည်း တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ကို
ငယ်စဉ်ကတည်းက အသဲစွဲ နှစ်သက်ခဲ့သူဟု သိရဖူးသည်။ ဆယ်ကျော်
သက်အရွယ်တွင် ပန်းကလေးတွေကို ရေထဲကနေ ဆယ်ယူသည့် စိတ်ထား
နူးညံ့သည့် ဇာတ်ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို မွေးဖွားပေးလိုက်ချင်အောင်

နှင်းငွေနှင့်နုနုငယ်က သူ့နှလုံးသားထဲသို့ ဘယ်လောက်တောင် စိမ့်ဝင်နေ ခဲ့မလဲ မသိနိုင်ပါ။

‘ကစ်ပွင့်ကျွန်’၏ ဇာတ်ကောင်တို့သည် တည်ကြည်လေးနက် သည်။ ကိုယ်ကျင့်သီလကို ထိန်းသိမ်းသည်။ လူဆိုးဗီလိန်ဟူ၍ မပါ။ ချစ်သူချင်း ဝေးကြရသည်ဆိုလျှင် ကြားထဲက လူဆိုးက ဖျက်လို့မဟုတ် ဘဲ ဝေးသင့်သည်ထင်လို့ ခွဲကြရတာမျိုး သို့မဟုတ် ကံကြမ္မာကြောင့် လွဲကြရတာမျိုး ဖြစ်သည်။

အခုဝတ္ထု၏ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည့် အချက်မှာ ကျွန်ရစ်ခဲ့ သော ပန်းပွင့်လေးအကြောင်း ဖွဲ့နွဲ့ရေးသားတာ ဖြစ်သော်လည်း ပန်းပွင့် လေးနေရာမှာ နေပြီး ခံစားသည့်ဝတ္ထု မဟုတ်ဘဲ ပန်းပွင့်လေးကို မဆယ် ယူလိုက်မိသည့် လူ၏နေရာမှ ခံစားပြီး သရုပ်ဖော်ရေးဖွဲ့ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ကြောင်းပြောသူ အဓိကဇာတ်ကောင်သိုက်ထွေးကို ‘သူ’ဟု တတိယပုဂ္ဂိုလ် (Third Person) အဖြစ် သုံးနှုန်း ရေးသားပေမဲ့ သူ့ဘက်မှ အမြင်ကိုသာ တစ်သမတ်တည်း ဖော်ပြသဖြင့် ပထမပုဂ္ဂိုလ် (First Person) အရေးအဖွဲ့မျိုး ဖြစ်သည်။ သူမှတစ်ဆင့်သာ တခြား ဇာတ်ကောင်တွေ၊ အဖြစ်အပျက်တွေကို စာဖတ်သူက သိခွင့်ရသည်။ သူမှတစ်ဆင့် အဓိကဇာတ်ကောင်မိန်းကလေး ခရေခက်ကို သိခွင့်ရ သည်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှ တစ်ဆင့် ကျွန်မတို့ မြင်ခွင့်ရသည့် ခရေခက်သည် ချစ်စဖွယ်၊ ထို့ပြင် လေးစားထိုက်ဖွယ် ကျောင်းဆရာမလေး ဖြစ်သည်။ ခရေခက်၏အချစ်သည် ကျွန်မတို့ ကြားဖူး၊ ဖတ်ဖူးနေကျ သမားရိုးကျ အချစ်မျိုးမဟုတ်။ သူ့အချစ်အမျိုးအစားကို တံဆိပ်ကပ်နှိပ်ဖို့ ခက်ခဲပါ လိမ့်မည်။ ထို့ပြင် ‘ခရေခက်’ကို ကျွန်မတို့ နားလည်ချင်သလောက်

နားလည်ခွင့်မရ။ အကြောင်းမှာ ဆရာလင်္ကာရည်ကျော်၏ ‘တစ်ပွင့်ကျန်’ သည် ဆေးရည်ကျဲကျဲ၊ စုတ်ချက်ပါးပါးနှင့် ခပ်သွက်သွက်လေးသာ တို့ထိထားသော ရေဆေးပန်းချီကားတစ်ချပ်နှင့် ပမာတူသည်။ အသေးစိတ် တွေကို မဖော်ပြ။ ဇာတ်ကွက်တစ်ခုချင်း၏ စီးဆင်းမှုက တော်တော် မြန်နေသည်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ မမြင်နိုင်။ မှန်းဆပြီးသာ ကြည့် ရပါသည်။

သို့သော် အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန်ကို တစ်လှည့်စီ ရောယှက် ရေးဖွဲ့ထားသည့် ထိုဝတ္ထုတွင် ခေတ်ပေါ်ဆေးပညာကို တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း မြင်ခွင့်ရသည်။ မေတ္တာ၊ ကရုဏာကို တွေ့ရသည်။ လူသားချင်း စာနာ ထောက်ထားမှုနှင့် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို တွေ့ရ သည်။ တပည့်အပေါ် စေတနာထားသောဆရာနှင့် ဆရာကို လေးစားကိုးကွယ်သော တပည့်တို့ ၏ အပြန်အလှန် ချစ်ခြင်းကို အရိပ်အမြွက်မျှ တွေ့ရသည်။ ထို့ထက် ပိုသည်က ဤလောကတွင် ရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်ခဲ့ဖူးသော ယောက်ျားလေးနှင့် မိန်းကလေးကြားက လေးနက်သည့် နောင်ဖွဲ့မှုတစ်မျိုး ကို တွေ့ရခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ အမျိုးအမည် သတ်မှတ်ရခက်တဲ့ ဆက်နွယ်မှုတစ်ခု (a kind of relationship difficult to be identi- fied) ဟု ဆရာလင်္ကာရည်ကျော်က သိုက်ထွေး၏စကားအဖြစ် ဖော်ပြ သည်။ ထိုစကားနှင့် ထိုခံစားချက်ကြောင့် စာဖတ်သူတစ်ယောက်အနေ နှင့် ကိုယ့်အတွေးကို မျှဝေခံစားထားသော စာရေးဆရာကို တွေ့လိုက်ရ သလို လှိုက်လှဲသည့် ကျေနပ်မှု ခံစားရသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် လွမ်းမောဖွယ်ဝတ္ထု ဖြစ်သော်လည်း ဖတ်ပြီးသည့် အခါ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဟာသွားရမည့်အစား ရောင့်ရဲကျေနပ်သွားခဲ့၏။

ဘာနှင့်တူသလဲဆိုတော့ ကိုယ် နှစ်သက်သည့် သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ကို
မကြားရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီးခါမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ကြား
လိုက်ရလို့ လွမ်းလည်းလွမ်း၊ အလွမ်းလည်း ပြေသွားသည့် ခံစားချက်နှင့်
တူပါသည်။

ဖူး
(၂၅၊ ၆၊ ၂၀၁၂)

နိဒါန်း

ငယ်အိပ်မက်တို့ လှပဖို့က ‘သိုက်ထွေး’ အတွက် သိပ်လွယ်ကူသင့်သည့် အကြောင်းရင်း ရှိသည်။ အဲသည့်အကြောင်းရင်းကလည်း တကယ့်ကို ရိုးရိုးကလေး ဖြစ်သည်။

သိုက်ထွေး ငယ်ငယ်တုန်းက နေခဲ့ရသည့် နေရာကလေးက သိပ်လှနေခဲ့သည်လေ။

သိုက်ထွေး မိဘတွေက မချမ်းသာပါ။

အဖေက ဆရာဝန်၊ အမေက သူနာပြုဆရာမ။

အဖေက ဆရာဝန် ဆိုသော်လည်း တပ်မတော်အရာရှိ ဆရာဝန် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သိုက်ထွေးတို့ ငယ်ငယ်က တပ်မတော်အရာရှိ ဆရာဝန် များ ကိုယ်ပိုင်အချိန်တွင် ပြင်ပဆေးခန်း မထိုင်ကြသဖြင့် လခအပြင် အပိုင်ငွေ မရှိကြ။

ဖေဖေ တာဝန်ကျရာ ဆေးတပ်ဝင်းအတွင်းမှာတော့ ပျဉ်ထောင် အိမ်ကလေးတစ်လုံးမှာ မိသားစု နေခွင့်ရသည်။ အဲသည် ပျဉ်ထောင်အိမ် အဟောင်းကလေးက မလှပါ။ သို့သော် အဲသည် အိမ်နောက်ဘက်တွင် တောင်များဘက်သို့ ဝင်သွားသော တောလမ်းကလေး ရှိသည်။ အဲသည် တောလမ်းကလေးအတိုင်း ဝင်သွားလိုက်လျှင် သစ်ရိပ် ဝါးရိပ် ထူထပ်စွာ ပိတ်ဆီးနေသော လမ်းကလေးကို ကျော်ပြီး ချောင်းကလေး တစ်ချောင်း၏ အစပ်သို့ ရောက်သွားလိမ့်မည်။

တောင်ကျချောင်းရေက စီးဆင်းလာသောချောင်း ဖြစ်၍ ချောင်းက ရေစီးသန်သည်။ ရေက ကြည်လင်သည်။

အိမ်မှာ ရေမလာသည့် အခါမျိုးတွေမှာ မေမေနှင့် အကူ မိန်းကလေးတို့သည် ချောင်းမှာပဲ အဝတ်လာလျှော်တတ်သည်။ ဆပ်ပြာ ရေတွေနှင့် ဘယ်လောက်ပဲ ဆေးချချ၊ ရေစီးသန်သည့် ချောင်းက လျင်မြန်စွာ ကြည်လင်သွားတတ်သည်ကို ဓားက ငေးကြည့်ရင်း သိုက်ထွေးကလေးဘဝကတည်းကပင် သည်ချောင်းကလေးကို ချစ်နေတတ်သည်။

ရေစီးသန်သော်လည်း ရေက ဒူးလောက်ထက် ဘယ်တော့မှ ပိုမနက်သည့်အတွက် မိုးတွင်းကလွဲလျှင် သိုက်ထွေးတို့ ညီအစ်ကို သုံးယောက် အဲသည်ချောင်းမှာ ရေသွားကူးတာ မေမေ တားလေ့မရှိ။

နွေဦးဆိုလျှင်တော့ ရေစီးက တော်တော်နည်းသွားသဖြင့် အဲသည် ချောင်းမှာ မေမေလည်း အဝတ်သွားမလျှော်။ ကိုကြီးနှင့် ညီငယ်တို့လည်း ရေသွားမကူး။ သိုက်ထွေးကတော့ တစ်ခါ တစ်ခါ သွားထိုင်သည်။

ဆရာဝန်တစ်ပိုင်း၊ တပ်မတော်အရာရှိတစ်ပိုင်းပေမယ့် အားလပ်ချိန်များတွင် စောင်းကောက်ကြီး တီး၍ နားနေတတ်သော ဖေဖေကို

သွားတူ၍လားတော့ မသိ။ သိုက်ထွေးက အနုပညာ ဝါသနာပါသည်။
အဲ... စိတ်ကူး နည်းနည်းယဉ်တတ်သည် ဆိုပါစို့။

နွေဦးကျတော့ ချောင်းနံ့ဘေး ဝဲ ယာမှာ ပိတ်နေအောင် ပေါက်
နေသော သစ်ပင် ပန်းပင်များက ပန်းကလေးတွေ ပွင့်ကြသည်။ ပြီးတော့
ကြွေကြသည်။ အဲသည် ကြွေလာသော ပန်းကလေးတွေက ချောင်းရေ
ထဲကို ကျ၍ မျောကြသည်။ ချောင်းရေကလည်း တိမ်၍ ညင်သာစွာ
စီးသဖြင့် ပန်းကလေးတွေ ရေထဲမှာ မျောလာတာကို ချောင်းရေစီးသံ
နောက်ခံကလေးဖြင့် ကြည့်နေရသည်မှာ တော်တော် ကြည့်နူးဖို့ကောင်း
သည်။

သိုက်ထွေးက ကြည့်ရုံတင် ကြည့်နေတာတော့ မဟုတ်။

ချောင်းအပေါ်မှာ ဖြတ်လှဲထားသော သစ်ပင်ကိုင်းကြီးပေါ်မှာ
ထိုင်၍ ချောင်းရေထဲကို လက်နှိုက်ပြီး ပန်းပွင့်ကလေးတွေကို ဆယ်သည်။

တစ်ပွင့်...

နှစ်ပွင့်...

သုံးပွင့်...

ပန်းပွင့်ကလေးတွေကလည်း ဖြည်းညင်းစွာ တစ်ပွင့်စီ လာသည်
မို့ သိုက်ထွေး အမြဲတမ်း အကုန်လုံး ဆယ်မိတတ်သည်။

ပန်းကလေးတွေက အရောင်စုံ၊ အမျိုးစုံ၊ ရနံ့စုံ။

တစ်ခါတလေလည်း သိုက်ထွေး အိမ်ယူသွားပြီး မေမေ့ကို
ဘုရားပန်းကပ်ဖို့ ပေးတတ်သည်။ သည်လောက်မျိုးစုံ မညီမညာ ဖြစ်နေ
သော ပန်းကလေးတွေကို မေမေက စိတ်ဝင်စားဟန် သိပ်ပြလေ့မရှိ။

အေး အေး ထားခဲ့... ဟုသာ ပြောတတ်သည်။ တစ်ခါတလေလည်း

မေမေ မတက်ကြွတာကို သိသော သိုက်ထွေး ပန်းကလေးတွေကို
ချောင်းအဖျားဘက်မှာ ပြန်သွားမျှောတတ်သည်။ အစကတည်းက လိုချင်
၍ ဆယ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ ဆယ်နေရသည့် အရသာကလေးကို နှစ်သက်
၍ လုပ်နေခဲ့တာပဲ။

အဲသလို ချောင်းဖျားမှာ သွားသွားမျှောရင်းက ထူးခြားတာ
ကလေးတစ်ခု သိုက်ထွေး ကြုံဖူးသည်။

သူ သွားမျှောမည့် ရေထဲမှာ သိပ်လှသော အဖြူရောင် ပန်းကလေး
တစ်ပွင့် မျောလာတာကိုပါ။ ဆယ်နေတုန်းက အဲသည်တစ်ပွင့် ကျန်နေ
တာကို သတိမထားမိလိုက်ခဲ့ပါ။

နောက်ပိုင်း အချိန်တွေမှာတော့ သိုက်ထွေး အဲသည် ပန်းကလေး
အကြောင်းကို ခဏခဏ အိပ်မက်ထဲ ထည့်မက်တတ်ပါသည်။

□

ဝိတိုရိယတောင်ထိပ်ကို လျှပ်စစ်ကားနှင့် တက်၍ရသည်ဟု ပြောလျှင် တော့ တော်တော်ကို လူရယ်ချင်စရာ ကောင်းနေပေလိမ့်မည်။

သို့သော် သိုက်ထွေး အခု ရောက်နေသည့် ဝိတိုရိယတောင်ထိပ် က တောထဲက ဝိတိုရိယတောင်ကြီး၏ထိပ် မဟုတ်ဘဲ ဟောင်ကောင် မြို့ပြင်အစွန်နားရှိ Victoria Peak ခေါ် ဝိတိုရိယတောင်ထိပ်ငယ်သာ ဖြစ်သည်။ ဟောင်ကောင်မြို့စွန် တောင်ခြေမှနေ၍ အဲသည်ထိပ်အထိ ရောက် အောင် နှစ်ပေါင်း တစ်ရာခန့် သက်တမ်းရှိပြီ ဖြစ်သော လျှပ်စစ်ကားလမ်း (Tram Line) ကလည်း ရှိနေသည်။

တက်ရသည့် လမ်းကတော့ ခပ်ပြေပြေ နေရာမှာ တောင်ဘေးက sky scraper မိုးမျှော်တိုက်ကြီးတွေ ၄၅ ဒီဂရီလောက် စောင်းအောင် တက်ရတာမို့ အသည်းယားဖို့တော့ တော်တော်ကောင်းသည်။

တောင်ထိပ်ကို ရောက်တော့ လေက တပူပူ။

တိမ်တွေက ကိုယ့်အောက်ကနေ ဖြတ်ပြေးလိုက်၊ ကိုယ့်ဆီ တည့်တည့်
ဝင်လာလိုက်။

ထူးခြားလှပသော ရှုခင်းကို ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်စေဖြင့် တောင်ထိပ်
တွင် တည်ဆောက်ပေးထားသော ပတ်လမ်းကလေးအတိုင်း လေးဖက်လေးတန်
လျှောက်ကြည့်သော်လည်း မြူလိုလို၊ တိမ်လိုလို၊ နှင်းလိုလို ပိတ်ဆီးနေသဖြင့်
ကင်မရာ ချိန်တိုင်း ချိန်တိုင်း ရှုခင်းတွေက မှန်ဝါးနေသည်။

ဒါကြောင့် လူရှင်းနေတာ ထင်ပါရဲ့။

လူများစုက သည်လောက် စောစောမတက်ကြဘူး ထင်သည်။
တွေးရင်းက သိုက်ထွေး ပင်လယ်ကမ်းခြေကို နေရောင်ပျံ့နှင့် မြင်ရသည့်
ဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့သည်။

အဲသည်ဘက်ကနေ လူငယ်တစ်ဦးကလည်း သူ့ဘက်ကို လျှောက်
လာနေသည်။ တော်တော်အသားဖြူသော သူတွေသာ များသည့် မြို့မို့ အသား
လတ်လတ် ယောက်ျားသား နှစ်ဦး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သတိထား
စိုက်ကြည့်မိကြသည်။

လူငယ်က သိုက်ထွေးထက် ၁၀ နှစ်ကျော်ကျော် ငယ်မည် ထင်
သည်။ အသက် အစိတ်လောက်။

မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်မိတော့ သိုက်ထွေး ပါးစပ်
အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“အောင်စိုး...”

လူငယ်ကလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသား။

“အစ်ကိုထွေး...”

တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ တက်သော စက်လှေကား ရှိရာ အဆောက်အဦ အတွင်းမှ ဟောင်ကောင် မဒမ်တူးဆော့ ဖယောင်းရုပ်တုပြတိုက်အနီးရှိ ကော်ဖီဆိုင်ကလေးတစ်ခုအတွင်းမှာပင် သိုက်ထွေးနှင့် အောင်စိုး ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

“အစ်ကိုထွေး ဘယ်နေ့က ရောက်လဲ”

အောင်စိုးက မိန်းကို စားပွဲထိုးကလေးကို ပြ၍ လိုချင်တာ မှာ အပြီး သိုက်ထွေးကို လှည့်၍ မေးသည်။

“မနေ့ကကွ”

“ဘယ်မှာ တည်းနေလဲ”

“ရီဂါကောင်းလုံ (Regal Kowloon) မှာ”

အောင်စိုးက ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“ဟုတ်သားပဲ... အစ်ကိုထွေးက မိလျံနာပဲဟာ”

သိုက်ထွေးက ရယ်သည်။

“မနာရပါဘူးကွာ၊ ဟိုတယ်ရိုးရိုးလေးပါ”

“မရိုးပါဘူး အစ်ကိုရာ၊ အဲဒါ ရုရှားသမ္မတ လာတုန်းက တည်း သွားတဲ့ ဟိုတယ်ပါ၊ နေပါဦး... ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ လှမ်းမပြောလဲ”

“အီးမေးလ် ပို့ပါတယ်ကွာ၊ မင်း ဖွင့်မကြည့်လို့ပါ”

အောင်စိုး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း စင်ကာပူ သွားနေတာ၊ တစ်နေ့ကမှ ပြန်ရောက် တယ်၊ အစ်ကိုထွေး အီးမေးလ် ပို့တုန်းက ကျွန်တော် သွားရင်းလာရင်း ဖြစ်မယ်၊ ခုထိ မဖွင့်ဖြစ်သေးဘူး၊ မနေ့က ရောက်တော့ ဖုန်းဆက်လည်း ရတာပဲဟာ”

“ညဉ့်နက်မှ ဟိုတယ် ရောက်တာဟာ၊ မင်းတို့ ဟောင်ကောင် လေဆိပ်က လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး တန်းစီရတာ ယူကေ ၁၀ ဆလောက် ရှည်တယ်”

အောင်စိုးက ရယ်သည်။

“စနစ်ကတော့ ယူကေ ချပေးခဲ့တဲ့စနစ် ဆိုတော့ အတူတူပါပဲ။ မြို့တစ်မြို့မှာ ရှိနိုင်တဲ့ လူက ၁၀ ဆလောက် များနေတာကိုး။ နို့... အစ်ကိုက အလုပ်ကိစ္စပဲလား”

ကော်ဖီနှင့် မုန့်များ လာချာသဖြင့် သိုက်ထွေးက ကိုယ်ကို အနည်းငယ် ယိုပေးရင်းက ဖြေသည်။

“စီးပွားရေးရော... ကုသိုလ်ရေးရောပဲဟေ့၊ ရှေ့နှစ်မှာ ဒီမှာ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းပြပွဲ လုပ်ဖို့ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ တို့ကုမ္ပဏီက ဘာတွေ ဝင်ရကောင်းမလဲ၊ ဒီက ရုံးခွဲက လူတွေနဲ့ လာဆွေးနွေးတာ၊ နောက်တစ်ခုက ဒီမှာ ထေရဝါဒ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း ဆောက်ဖို့ အစ်ကိုအပါအဝင် နိုင်ငံခြား ရောက်နေတဲ့ မြန်မာတွေတချို့ စိတ်ဝင်စားနေ ကြတယ်၊ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် လာကြည့်တာ”

အောင်စိုးက မျက်ခုံးပင့်ပြု၍ ကော်ဖီကို တစ်ကျိုက် ကျိုက်သည်။

“တို့အစ်ကိုကတော့ ဘာလုပ်လုပ် အောင်မြင်နေတော့တာပဲ၊ အခု လည်း ဒုတိယအရွယ်ကိစ္စတွေ အောင်မြင်စရာ ဘာမှ မကျန်တော့တော့ တတိယအရွယ် ကိစ္စတွေ စနေပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား”

သိုက်ထွေးက ရယ်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ဒုတိယအရွယ်တောင် အများကြီး ကျန်ပါသေး တယ်”

“အရွယ်သာ ကျန်တာ၊ ရစရာ ဘာကျန်တော့လို့လဲ... ပညာ၊ ဥစ္စာ၊ လိုချင်တဲ့ အောင်မြင်မှု... ကြီးစားလိုက်တိုင်း ရခဲ့တာချည်းပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တောင် အစ်ကို ကူညီလို့ ဒီလောက်ဘဝ ရောက်ခဲ့တာ၊ ကျွန်တော့်လို အစ်ကို ကူညီခဲ့တဲ့ လူငယ်တွေ အားလုံးပေါင်းရင် ကုသိုလ်တောင် အစ်ကို တော်တော်ပူလုံနေပြီ၊ မိန်းမတော့ မလိုချင်သေးလို့ မယူတာ မဟုတ်လား”

သိုက်ထွေးက ပြုံး၍ ခဏ စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့မှ တိုးတိုး ပြောသည်။

“မင်း ပြောတော့လည်း ဟုတ်သလိုလို၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ငါဟာ တော်တော်ကံကောင်းတဲ့လူ ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး တစ်ခါမှ မပေါ်ဖူးသေးဘူး၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲတော့ မသိဘူး၊ ထားပါတော့... ငါ ပြောတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဆောက်ဖို့ကိစ္စ မင်း ဘယ်လို ထင်သလဲ”

အောင်စိုးက ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“ဒီမှာက ခရစ်ယာန်နဲ့ မဟာယနပဲ များတာ၊ မြန်မာလူမျိုးလည်း မရှိသလောက်ပဲ အစ်ကိုရဲ့၊ စင်ကာပူဆို ဟုတ်တုတ်တုတ်”

“စင်ကာပူက ရှိပြီးသားလေကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သဘော ပြောတာပါ၊ ပြီးတော့ တခြား ထေရဝါဒ ဘာသာဝင်တွေ များတဲ့ ထိုင်းတို့.. သီရိလင်္ကာတို့က လူတွေလည်း ဒီမှာ သိပ်မရှိဘူး၊ ဒီမှာက အင်္ဂလိပ်နဲ့ တရုတ်ပဲ များတာ”

သိုက်ထွေးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ငါတို့ စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ နေရာတစ်ခု ရှိတယ်၊ ဧရာမ ဗုဒ္ဓ ထိုင်တော်မူ ရုပ်ပွားတော်ကြီး ရှိတဲ့နေရာလေး၊ ကမ်းဗုဒ္ဓါ ဆိုတာ...”

အောင်စိုးက ရယ်၍ ခေါင်းခါသည်။

“ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေကို ဆွဲဆောင်တဲ့နေရာသက်သက် ဖြစ်နေပါပြီ အစ်ကိုရယ်၊ ညောင်ပင်း ဆိုတဲ့ ရွာမှာ၊ အစ်ကို သွားချင်ရင် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါ့မယ်၊ မြို့ပြင်အဝေးကြီး ရထားနဲ့ သွားရတယ်၊ ပြီးတော့ တောင်တွေပေါ်ကို ကောင်းကင်ကြီးရထားနဲ့ အဝေးကြီး ထပ်သွားရတယ်၊ တောင်ပေါ်ကျတော့ အဲဒီညောင်ပင်းရွာတစ်ခုလုံးက ပြခန်းတွေ၊ ဆိုင်တွေချည်းပဲ၊ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေလည်း တိုးမပေါက်အောင် စည်ကားတာ၊ အဲဒီရုပ်ပွားတော်ကြီးဆီက ခြေကျင် ဆက်တက်ရသေးတယ်၊ ရုပ်ပွားတော်ကြီးရဲ့ အတွင်းထဲမှာပါ ပြခန်းတွေနဲ့၊ ဆိုင်တွေနဲ့... အစ်ကိုတို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းဆောက်ဖို့ နေရာတော့ ရှာလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သွားရတာလည်း ကောင်းကင်ကြီးရထားက နှစ်နာရီ သုံးနာရီလောက် တန်းစီရတာ”

“အထွက်ကျဲလို့လား”

“စက္ကန့်တိုင်းလောက် ထွက်နေတာ၊ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေ များလွန်းလို့ မနိုင်တာ၊ အစ်ကို ဘုန်းကြီး ဆွမ်းခံကြွရင် နေ့မွန်းလွဲအမီ ကျောင်းပြန်ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

သိုက်ထွေး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရယ်မိသည်။ အောင်စိုးက သိုက်ထွေး မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ မေးသည်။

“အစ်ကို တကယ် ကုသိုလ်ရေး လုပ်ချင်ရင် လုပ်ရမယ့်နေရာ ရှိတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“မြန်မာပြည်မှာ”

သိုက်ထွေး ဆွံ့အသွားသည်။

အတော်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်စွာ စဉ်းစားနေပြီးမှ သိုက်ထွေး တိုးတိုးပြောသည်။

“မြန်မာပြည်မှာလည်း အစ်ကို လုပ်ဖြစ်ပါတယ်၊ မင်း သိသားပဲ”
အောင်စိုး ခေါင်းညိတ်သည်။

“လိုနေသေးတာလေးတွေက များတော့ ဖြည့်လို့ကို မပြည့်နိုင်ဘူး ပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်တော်က အဲသလို လိုနေတဲ့ နေရာကလေးတစ်ခု အခုပဲ တွေ့လာလို့”

“ဘယ်မှာလဲ”

“လူတစ်ယောက်မှာပါ”

သိုက်ထွေး တွေဝေ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

သမုဒ္ဒရာ ရေထဲက ဆားကုန်အောင် ခပ်မထုတ်နိုင်ပါ။

မြန်မာနိုင်ငံသားတစ်ယောက် ယူကေနိုင်ငံတွင် အခြေချ နေထိုင် ရင်းက အတော်အသင့် အောင်မြင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး ဖြစ် လာခဲ့ပြီးနောက် ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်ရေက မပြည့်စုံတာ၊ ချို့တဲ့တာလေးတွေကို စေတနာထား၍ လိုက်ဖြည့်ပေးနေခဲ့သည်မှာ တော်တော်ကြာခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် တစ်ခါ လှူရုံနှင့် အများ တစ်ပြိုင်နက် အကျိုးရရှိစေမည့် ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ စာသင်ကျောင်း၊ ဆေးရုံ၊ ဆေးပေးခန်း၊ ရေတွင်း၊ ရေကန်တို့ကိုသာ လှူဖြစ် သည်။ တစ်ယောက်ချင်းအတွက်တော့ တာဝန်ယူပေးလေ့မရှိ။ အောင်စိုးလိုမျိုး ပညာထူးချွန်၍ နိုင်ငံရပ်ခြားတွင် ထပ်မံ ပညာဆည်းပူးပြီး ကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့်ရေ၊ ကိုယ့်လူမျိုးအတွက် အကျိုးပြုလုပ်ငန်းများ ပြန်လုပ်မည့် လူငယ်လေးတွေကို ကူညီတာလောက်သာ ရှိသည်။

သိုက်ထွေး တွေဝေသွားသည်ကို ရိပ်မိသော အောင်စိုးက မျက်နှာ လွဲ၍ တိုးတိုး ပြောသည်။

“ကျွန်တော် စင်ကာပူ သွားတာ အဲဒီကိစ္စပဲ အစ်ကို၊ ကျွန်တော် ၁၀ တန်းတုန်းက စာသင်ပေးခဲ့တဲ့ အင်္ဂလိပ်စာဆရာမကို သွားကြည့်တာ၊ ဆရာမက အသက် သုံးဆယ်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ အစ်ကိုတို့လောက်ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့လို မိဘ မပြည့်စုံတဲ့ ကျောင်းသားကလေးတွေအပေါ်မှာ သိပ် ဂရုစိုက်၊ သိပ်ကူညီတတ်တဲ့ ဆရာမကို ကျွန်တော်တို့အားလုံးက သိပ်ချစ် ကြတယ်၊ အဲဒါ ဆရာမ အခု ကျောက်ကပ်ရောဂါ ဖြစ်တယ်၊ ရန်ကုန် ခေါ်လာ ပြီး ကုတာလည်း မသက်သာဘူး ကြားရတော့ ကျွန်တော် အပါအဝင် တပည့် တွေ စုပြီး ဆရာမကို အတင်း စင်ကာပူကို ခေါ်ကုတာ၊ ပုံမှန်အနေအထား လောက်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ ချစ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆရာမအတွက် မဖြစ် ဖြစ်အောင် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ကြမှာပါ၊ အခုက ကျောက်ကပ် အစားထိုး ရမယ်တဲ့၊ အဲဒီမှာ ပြဿနာက တပည့်တွေက ကျောက်ကပ်လှူမယ် ပြော တာတောင် ဆရာမက လက်မခံဘူး၊ လူတစ်ယောက်မှာ ကျောက်ကပ်တစ်လုံး ပဲ လိုတယ် ဆိုပေမယ့် သူ့ကို ကျောက်ကပ် လှူထားတဲ့လူရဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကျောက်ကပ် တစ်ခုခု ထပ်ဖြစ်လို့ အဲသည်လူ ဒုက္ခရောက်ရင် သူ ဘယ်လိုမှ ဘဝကူး စိတ်ဖြောင့်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ခွဲစိတ်ရမယ့် စရိတ်ကလည်း သိပ်ကြီးတယ်ပေါ့ အစ်ကိုရာ... အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း လက်မှိုင်ချ နေရတာ”

သိုက်ထွေးက မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

“မင်း ပြောတာ ငါ သိပ်မရှင်းဘူး၊ အခုက မင်းတို့ ဆရာမအတွက် ကျောက်ကပ် လှူမယ့်လူက မရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှိတယ်၊ သူက အလှူမခံ တာ၊ အဲဒါကို ငါက ဘယ်လို ကူညီနိုင်မှာတဲ့လဲ”

အောင်စိုးက ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းခါသည်။

“ဆရာမ စိတ်ကို ကျွန်တော်တို့ သိတယ်။ သူ့အတွက် သူများမှာ ဘာတစ်ခုမှ နစ်နာတာ လက်ခံမယ့်သူမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သူ ပြန်မှာ၊ သူ့ ဆွေမျိုးတွေ ရှိတဲ့ မော်လမြိုင်မှာ သူ ခေါင်းသွားချလိမ့်မယ်။ သူက အပျိုကြီး၊ အမေ မရှိတော့ဘူး။ အဖေက ဘယ်မှာ ဆိုတာလည်း ဆရာမ တစ်ခါမှ မပြောပြဖူးဘူး။ သူနဲ့တော့ မရှိတာ သေချာတယ်။ မော်လမြိုင်မှာ ရှိတဲ့ သူ့ ညီမ တစ်ယောက်နဲ့ သွားနေရမှာ၊ မော်လမြိုင်မှာက ကျောက်ကပ် ဆေးတဲ့ စက် မရှိဘူး။ သူလည်း ရန်ကုန် လာလာဆေးရတဲ့ကိစ္စ လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ် ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေက စုပြီး ဆရာမကို ကျောက်ကပ်ဆေးတဲ့ စက် လှူချင်တယ်။ မော်လမြိုင်ဆေးရုံမှာ ရှိနေတဲ့ ဆရာဝန် တပည့်တွေက လည်း စက်ရှိရင် ဆရာမကို မှန်မှန်သွားလုပ်ပေးမယ်တဲ့။ ခက်တာက ကျွန်တော် တို့အားလုံးပေါင်း တတ်နိုင်တာတောင် စက်ဖိုးက မနိုင်ဘူး”

သိုက်ထွေးက ပြုံးသည်။

“ငါ သဘောပေါက်ပြီ၊ မင်းတို့ စက်ဖိုးက ဘယ်လောက် ရှိလဲ”

“အတိအကျတော့ မသိဘူး။ ယူအက်စ် နှစ်သောင်းခွဲအထက်မှာ ရှိမယ်တဲ့”

သိုက်ထွေးက ခဏ တွေဝေစဉ်းစားနေသည်။

“မင်းတို့ လှူချင်တဲ့ တပည့်က ဘယ်လောက် ရှိလဲ”

အောင်စိုးက ရယ်သည်။

“အစ်ကိုကလည်း ဆရာမကို ချစ်လို့သာ လှူချင်တာ၊ တကယ် ထုတ်နိုင်တဲ့ကောင်က ဘယ်နှယောက် ရှိမှာလဲ”

“ငါက ထုတ်နိုင်တဲ့ လူအရေအတွက် သိချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ လှူချင်နေတဲ့လူ အရေအတွက် သိချင်တာ”

အောင်စိုး မျက်မှောင်ကြုတ် စဉ်းစားသည်။

“နိုင်ငံခြား ဖုန်းခေါ်ခ မရှိမယ့် ရှိမယ့်နဲ့တောင် ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းတွေက ညံ့နေအောင် ဝိုင်းဆက်နေကြတာ၊ မဆက်နိုင်တဲ့ လူတွေပါဆို ရာဂဏန်းတော့ ရှိမှာပေါ့”

သိုက်ထွေး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်ကျော်က စာသင်ခဲ့တဲ့ ဆရာမကို တပည့်တွေ အဲသလောက်တောင် ဂရုစိုက်ကြသတဲ့လား”

“အစ်ကိုကလည်း ကျောက်ကပ် လှူမယ်ဆိုတဲ့ လူတောင် အများကြီး၊ အစ်ကို ဆရာမနဲ့ စကားပြောကြည့်ဖူးမှ သိမှာ၊ ဆရာမက သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတယ်”

သိုက်ထွေး ရယ်သည်။

“ဒီလောက်ဆို ငါ ရိပ်မိပါပြီကွာ၊ ကဲ... ယူအက်စ် နှစ်သောင်းခွဲ လောက်တော့ ငါ ငါ့ဖောင်ဒေးရှင်းက လူတွေနဲ့ ပြောစရာတောင် မလိုပါဘူး၊ ငါ့ဘာသာငါ လှူပါ့မယ်၊ ငါလည်း မော်လမြိုင်မှာ နေခဲ့ဖူးတော့ အသိတွေ တောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ၊ မင်း ဆရာမ နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

အောင်စိုး မျက်နှာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်၊ ဆရာမ နာမည်ကတော့ နာမည်တူ သိပ်မရှိနိုင်တဲ့ ခပ်ဆန်းဆန်း ခပ်လှလှ နာမည်ပါ၊ အစ်ကိုသာ သိခဲ့ဖူးရင် မှတ်မိမှာ၊ ဒေါ်ခရေခက်... တဲ့”

ခရေခက်... ခရေ...

ခေါင်းထဲက မိုက်ခနဲ ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးတို့က ပြာဝေသွားသည်။

နားတို့က အူသွားသည်။

လရောင်က ဖျော့ဖျော့လေး...

ပျဉ်ထောင်အိမ် မီးဖိုချောင်ထဲတွင်သာ လျှပ်စစ်မီးသီး ဝါကြန့်ကြန့် တစ်လုံး ထွန်းထားသည်မို့ ဧည့်ခန်းက မည်းမှောင်နေသည်။

အဲသည်ဧည့်ခန်းနှင့် ဖိနပ်ချွတ် ကပြင်ကလေး ဆက်စပ်ရာ ဘောင်မှာ အသက် ၁၆ နှစ်အရွယ် မိန်းမငယ်လေးတစ်ဦး ထိုင်နေသည်။

ဖြူလွသော မျက်နှာကို လရောင်က တစ်ဝက် ပေးလင်းထားသည်။ ပခုံးပေါ် ဝဲကျနေကျ ဆံနွယ်ရှည်တွေကို လက်ကိုင်ပဝါကလေးနှင့် ကပိုကရိုလည်ကုပ်နောက်မှာ စုချည်ထားသော်လည်း နဖူးပြင်ပေါ်မှာ အုပ်လုံးမမီသော ဆံနွယ်တချို့ ဟီးလေးခိုနေသည်မှာ ဆေးမကူ၊ သနပ်ခါး မခြယ်သော မျက်နှာလှလှကလေးနှင့် အလွန်လိုက်ဖက်သည်ဟု သိုက်ထွေး ထင်သည်။

ဘလောက်အင်္ကျီ ကာကီရောင် ဝါဖန်ဖန်၊ ချည်လုံချည်က ကျောင်းစိမ်းကလေး။ အဖိုးတန်ပစ္စည်း ဘာမှ တင်မထားသော မိန်းမငယ်လေး၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ 'မဝင့်ထည်မှု' ထက် 'ဖြူစင်မှု' က လွမ်းနေသည်ဟု သိုက်ထွေး ထင်သည်။

မျက်နှာကလေးကတော့ စိတ်ရှုပ်နေဟန် ဂူတူတူရယ်...။

သိုက်ထွေးလည်း မွန်းကျပ်နေသည်။

မိန်းကလေး၏ ရှေ့က ဖိနပ်ချွတ်ပေါ်မှာ သိုက်ထွေး တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်နေသည်။ ခေါင်းကို ငုံ့ထားရင်းက မိန်းကလေး မျက်နှာကို တစ်ချက် တစ်ချက်သာ ခိုးကြည့်နေရသည်။

“ခက်တာပဲ သိုက်ထွေးရာ”

မိန်းကလေးက ခပ်ညည်းညည်းကလေး ပြောသည်။ သိုက်ထွေးက ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်။ မိန်းကလေးက အိမ်အတွင်းဘက်သို့ တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်ပြီး အသံကို ပိုနှိမ့်၍ တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။

“နင့်ကို ငါ ခင်ပဲ ခင်ချင်တယ်ဟာ၊ မချစ်ချင်ဘူး၊ နင်လည်း ငါ့ကို ခင်ပဲ ခင်ပါလားဟာ၊ ငါ နင့်ကို သူငယ်ချင်းအဖြစ်က မဆုံးရှုံးချင်ဘူး”

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူအမ်း၊ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ကျဉ်ခဲ အေးစက် သွားခဲ့သည့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ ခံစားချက်ကို နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ် လုံးလုံး သိုက်ထွေး မေ့၍ မရခဲ့ပါ။

အိပ်မက် မက်၍ ထလမ်းလျှောက်နေသူ တစ်ဦး၏ မျက်နှာမျိုးဖြင့် အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ် ငေးမောနေသော သိုက်ထွေးကို ခိုးကြည့်ရင်း က အောင်စိုး သက်ပြင်းခိုးချသည်။

“အစ်ကို သိနေတယ်ပေါ့... ဟုတ်လား”

သိုက်ထွေး ကြောင်တက်တက်နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပြီးတော့-

“မင်း ဆရာမ စင်ကာပူမှာ ရှိနေသေးလား”

ဟု တိုးတိုး မေးသည်။ အောင်စိုး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ငါ့ကို ဆေးရုံလိပ်စာ ပေးစမ်းပါ၊ ငါ လိုက်သွားမယ်”

အောင်စိုး မျက်ခုံး ပင့်ကြည့်သည်။

“အစ်ကို သွားအားပေးချင်လို့လား”

သိုက်ထွေး ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းခါသည်။

“ကျောက်ကပ် လှူချင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ထပ်တိုးမလို့၊ ငါ ကျောက်ကပ်ကို လက်ခံဖို့ ငါ သွားနားချကြည့်ချင်တယ်”

အောင်စိုး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပါသည်။

အဲသည်ညကလည်း သိုက်ထွေး အိပ်မက် မက်သည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ ထုံးစံအတိုင်း ချောင်းရေထဲက သူ မဆယ်ခဲ့ရသော
တစ်ပွင့်တည်း ကျန်ခဲ့သည့် ပန်းလှလှကလေးအကြောင်းကို ထည့်မက်ဖြစ်ပါ
သေးသည်။

- J -

ဟောင်ကောင်လေဆိပ် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဌာနတွင် စီနေရသော တန်းကြီးကို ကြည့်၍ သိုက်ထွေး စိတ်မရှည်နိုင် ဖြစ်နေသည်။

ဟောင်ကောင်မှာ လူအဝင်အထွက် ဘယ်လောက်များများ ယူကေကိုတော့ မိမည်ဟု သူ မထင်ပါ။ ကောင်တာများများ ဖွင့်ပေးလိုက် ပေါ့... ဟု တွေးမိသည်။ ဟောင်ကောင်လို နေရာမျိုးမှာ လူအင်အား အလုံအလောက် ရဖို့လည်း အခက်အခဲ ရှိမည် မထင်။ လူတွေ အများကြီးကို လုပ်ပိုင်ခွင့် လွယ်လွယ်အပ်ထားမပေးချင်သော အရှေ့တိုင်းသား တို့၏ ဉာဉ်သာ ဖြစ်မည်ဟု သူ ဒေါပွပွနှင့် တွေးနေမိသည်။

တကယ်တော့ သူ ဒေါပွနေတာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါ။

မနက် ၆ နာရီထွက်မည့် လေယာဉ်က ၆ နာရီမှ ထွက်မှာ ပါပဲ။ သူ အထဲကို စောစောရောက်သွားလို့လည်း စောစောထွက်မှာ

မဟုတ်ပါ။ စောင့်ရတာ စိရတာကို သည်းမခံနိုင်သည့် မြန်မာ့ဉာဉ်ကလေး
မပျောက်တာက သူပါ။

မြန်မာ့ဉာဉ် မပျောက်တာကတော့ အဓိက မဟုတ်။

‘ခရေ’ကို တွေ့ချင်နေတာကသာ အဓိက ဖြစ်မည်ဟု သူ
ထင်သည်။

ဆေးမကူ၊ သနပ်ခါး မဖြယ်ဘဲနှင့် ခရေပန်းကလေးတစ်ပွင့်လို
ဖြူလွင်ကြည်လင်နေသော မျက်နှာကလေးနှင့် မိန်းကလေး။

မိန်းကလေးရယ်... ယောက်ျားလေးရယ်ဟု ဟန်ပန်မထား၊
အမြဲတမ်း တရင်းတနှီး ရယ်မောကျီစယ် ရွှင်ပျနေတတ်သော ဟန်ပန်
ကလေး။

‘မချစ်ချင်ဘူး’ ဆိုသည့် စကားကိုပင် ချစ်စရာကောင်းအောင်
ပြောတတ်လွန်းသူကလေး။

ကျောက်ကပ်ရောဂါ... တဲ့။

ကုလို့ မရတော့ဘူး... တဲ့။

မမြင်ဖူးသည်မှာ ၁၀ စုနှစ် တစ်ခုစာပင် မကတော့ပြီဖြစ်သော
ချစ်စရာ မျက်နှာနှင့် မိန်းကလေး။ အလှအပတို့ ယိုယွင်း၊ ဇရာနှင့်
ရောဂါ၏ ထုထောင်းမှုကြောင့် ညှိုးနွမ်း... မြင်လိုက်ရတာနှင့် ရင်ထဲမှာ
ဆိုနှင့်၍ မျက်ရည်တို့ပင်လျှင် ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာမှာတဲ့လား။

ဒါမှမဟုတ်...

ခရေ၏ သတ္တိ... ခရေ၏ ဝိညာဉ်...

ခြောက်ခန်းသွားတာတောင် မွှေးပျံ့ဆဲ ခရေပန်းခြောက်ကလေး
ဖြစ်နေမှာတဲ့လား။

သိုက်ထွေး ဝဲလာသော မျက်ရည်များကို ခေါင်းကို ခါယမ်း၍
တားဆီးလိုက်သည်။ တရုတ်လူမျိုး လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးအရာရှိက သူ့
ကို လက်ပြ၍ လှမ်းခေါ်နေသည်။

သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ပတ်စ်ပို့နှင့် ဒီဖောင်ကို ငဲ့
ကြည့်ပြီး ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားလိုက်သည်။

“ဟိတ် ဒီနေရာ တို့ ယူထားပြီးသား”

ခပ်ရဲရဲနှင့် ခပ်အေးအေး မိန်းကလေး အသံတစ်ခုကြောင့်
သိုက်ထွေး လန့်၍ တုန်တက်သွားသည်။

စားပွဲ အံ့ဆွဲထဲသို့ ထည့်ရန် ပြင်နေသော သူ့လွယ်အိတ်ကို
အလန့်တကြား ပြန်ဆွဲထုတ်မိသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူနှင့် ရွယ်တူ ၁၅ နှစ်ခန့်သာ ရှိမည့်
မိန်းကလေးတစ်ဦး။ ကျောင်းဝတ်စုံ အဖြူ အစိမ်းကလေးနှင့်... ။

ဆံပင်က တော်တော်ရှည်သည်။ ဘေးနှစ်ဖက်ကို ခွဲ၍ ချည်ချ
ထားတာတောင် ရင်ညွန့်မက ရှည်သည်။

အရပ်လည်း တော်တော်ရှည်သည် ပြောရမည်။ ၅ ပေ ၆
လက်မ လူကြီးအရပ်ကို ရောက်ပြီးဖြစ်နေသော သိုက်ထွေးအရပ်နှင့်ပင်
မတိမ်းမယိမ်း။ ကိုယ်လုံးက သွယ်လျလျ။ အသားက ဖြူဖြူ။

မျက်နှာက အင်း... လှသည်ဟုပဲ ပြောရမည် ထင်သည်။
မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်း... ဘာမှလည်း အပြစ်ပြောစရာ
မရှိ။ ဘာမှလည်း မထူးခြား၊ ဘာမှလည်း ခြယ်သမထား။

ထူးခြားတာက မျက်နှာပေး။

ရယ်ချင်နေတာကို အောင့်အည်း၍ ခပ်တည်တည် လုပ်ထားသော မျက်နှာမျိုး။ ပြောင်ချော်ချော်... အင်း... သည်လို ပြောဖို့ကျတော့လည်း သည်မျက်နှာကလေးက လှလွန်းနေပြန်သည်။

“ဆောရီး... တို့က လွတ်တယ်မှတ်လို့”

သိုက်ထွေး ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်၍ စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်ကြားထဲက ထွက်ဖို့ ပြင်သည်။

ဝါးခနဲ ဝိုင်းရယ်သံကို ကြားရတော့မှ အဲသည်ကောင်မလေးနှင့် အတူ မိန်းကလေး နှစ်ဦးနှင့် ယောက်ျားကလေး တစ်ဦး ပါလာတာ သတိထားမိတော့သည်။

ယောက်ျားကလေးက မျက်မှန်နှင့်။ တော်တော် သဘောကောင်းမည့် ရုပ်မျိုး။ ပြုံးချိုသော မျက်နှာနှင့် ရှေ့တိုးလာ၍ သိုက်ထွေး ပခုံးကို ပုတ်သည်။

“သိုက်ထွေး... မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ငါက သီဟ... တဲ့၊ ဒါက ခရေခက်၊ ဒါက ဆွေဆွေဦး၊ ဒါက ရည်ရည်ဝင်း၊ တို့က သူငယ်တန်းကတည်းက အတူတူ တက်လာတာ၊ အခု ၉ တန်းမှာ ကျောင်းသားသစ်တစ်ယောက် ရောက်မယ်၊ အဲဒါ မင်းဆိုတာ သိလို့ မင်း ပျင်းနေမှာစိုးလို့ လာမိတ်ဆက်တာ၊ ဘာနေရာမှ မဦးရသေးဘူး၊ ခရေက သိပ် စတတ် နောက်တတ်တာ၊ မင်းနောက်တော့ သိလာမှာပါ”

“ဪ...”

သိုက်ထွေး ရှက်ရယ် ရယ်မိသည်။ ခရေခက်က ပြုံးစူစူနှင့်

“ဖယ်မပေးရင် ငါက ဘေးမှာ အတင်းဝင်ထိုင်မှာ၊ နင် သတ္တိ ရှိရင် ဆက်ထိုင်ပေါ့”

ဟု စ သည်။ သီဟက-

“ယောက်ျားလေးဘက်က နစ်နာပါတယ်ကွာ၊ လာ... ဒီဘက် ဘေးခုံမှာ ငါနဲ့ လာထိုင်”

ဟု ရယ်ရွန်းဖတ်ရွန်း ပြောသည်။

နောက်တော့ နံရံနှင့် ကပ်လျက် နှစ်လုံးတွဲမှာ သီဟက အတွင်း ဘက်၊ သိုက်ထွေးက အပြင်ဘက် ထိုင်သည်။ အလယ်က သူတို့နှင့် တည့်တည့်ခုံမှာ ခရေခက်က သိုက်ထွေးဘက်က၊ ရည်ရည်ဝင်းက ဟိုဘက် က ထိုင်သည်။ ဆွေဆွေဦးက တခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ခရေခက်နောက်က ထိုင်သည်။

“ကဲ... နေရာချတဲ့ကိစ္စတော့ ပြီးပြီ၊ ၉ နာရီထိုးဖို့က မိနစ် နှစ်ဆယ်တောင် လိုသေးတာဆိုတော့ မုန့်သွားစားကြမယ်၊ သိုက်ထွေးက လူသစ်ဆိုတော့ ငါတို့က အခွန်ကောက်ရမှာဆိုတော့ သိုက်ထွေး ကျွေး ပေါ့”

ခရေခက်က ရယ်၍ စသည်။ သည်တစ်ခါတော့ စမှန်း သိုက်ထွေး သိပြီ။

“ကြိုဆိုတဲ့အနေနဲ့ နင်တို့က ကျွေးရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

ဟု ပြန်မေးသည်။ သီဟက ရယ်၍-

“ထုံးစံအတိုင်း ငါပဲ ကျွေးပါ့မယ် ခရေရယ်၊ သိုက်ထွေးက နင့်အကြောင်း မသိခင် နင်က သိပ်မစပါနဲ့”

ဟု တားသည်။

ဆွေဆွေဦးက ပုပြတ်ပြတ်။ အသားညိုညို၊ မျက်နှာချိုချို... ရည်ရည်ဝင်းက အေးအေးလေး။ သီဟလိုပဲ... မျက်မှန်အထူကြီးနှင့်။ အားလုံး ခင်စရာကောင်းသည်မို့ သိုက်ထွေးနှင့် သူတို့ ချက်ချင်း အဖွဲ့ ဖြစ်သွားသည်။

သီဟက အရပ်ဘက် အရာရှိကြီးတစ်ဦး၏ သား။ မြို့လယ်မှာ အစိုးရ ပေးသော လုံးချင်းအိမ်နှင့် နေသည်။ ရည်ရည်ဝင်း မိဘတွေက ကုန်သည်တွေ။ ဈေးရှေ့မှာ နေသည်။ ဆွေဆွေဦးနှင့် ခရောက်က သိုက်ထွေး တို့ နေသော ဆေးတပ်အနီးက ရွာမှာ နေသည်။ ဆွေဆွေဦး မိဘတွေက တော်တော်ကျယ်သော ဒူးရင်းခြံတစ်ခြံ ပိုင်သည်။ အဲသည်ခြံထဲမှာပင် နှစ်ထပ်အိမ် တစ်လုံးနှင့် နေကြသည်။ ခရောက် အမေက အဲသည့်ရွာ အလယ်တန်းကျောင်း၏ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဖြစ်သည်။ ဆွေဆွေဦး တို့ အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ နေသည်။

“နှင့်အဖေရော”

တစ်ခါ သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်လိုက်လည်ကြတုန်းက သိုက်ထွေး ခရောက်ကို မသိတတ်စွာ မေးဖူးသည်။ ခရောက်က ပြုံးမဲ့မဲ့နှင့် ဖြေသည်။

“ငါ့ မမေးနဲ့၊ ငါ့အမေ သွားမေး”

“ဘာဖြစ်လို့ ငါက အန်တီကို မေးရမှာလဲ”

“ငါ လူမှန်းသိကတည်းက မေးလာတာ တစ်ခါမှ မဖြေဘူး လေ၊ နင့်ကျမှ အားနာပြီး ဖြေချင်ဖြေမှာပေါ့၊ သိရင် ငါ့ပါ ပြောပြ”

သည်တော့မှ ရိပ်မိပြီး သိုက်ထွေး အားတုံ့အားနာနှင့် ဆောရီး... ဟု ပြောရသည်။

ခရေခက်မှာ ညီမကလေးတစ်ယောက် ရှိသည်။ သူ့ထက် နှစ်နှစ်သာ ငယ်သည်။ သူ့အမေ ကျောင်းမှာပင် တက်နေသည်။ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် သူ့အမေက တော်တော်ရုန်းကန်နေရပုံပေါ်သည်။

“ငါ့အဖေက တော်တော်ချမ်းသာပြီး တော်တော်ဆိုးတယ်လို့ တော့ ရန်ကုန်က ငါ့အမျိုးတွေ ပြောတတ်ကြတယ်ဟ၊ မေမေ သူ့အကြောင်း ပြောမပြချင်ပုံထောက်ရင် သူတို့ ပြောတာ မှန်မှာပေါ့၊ ငါတို့လည်း မမေး တော့ဘူး”

နောက်ပိုင်း တော်တော်ရင်းနှီးလာတော့ ခရေခက်က ပြောပြ သည်။

“နင် မတွေ့ဖူးချင်ဘူးလား”

သိုက်ထွေးက မေးတော့ ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“မတွေ့ဖူးတော့ အဖေရယ်လို့ ချစ်ရမလား... မချစ်ရမလား လည်း မသိပါဘူးဟာ၊ ဘယ်လို ပုံစံမျိုးလဲ သိချင်တာလေးပဲ ရှိတာ၊ သူက ငါတို့ကို တွေ့ဖူးထားတာ၊ လွမ်းချင်းလွမ်းရင် သူပဲ လွမ်းရမှာပေါ့၊ သူတောင် မလွမ်းမှတော့ ငါတို့လည်း လွမ်းမနေတော့ပါဘူး”

ပြောရင်းက ခရေခက်က ရယ်သည်။

“ငါ တွေ့ဖူးချင်တာက နင့်အဖေဟ”

သိုက်ထွေး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့”

“စောင်းကောက်ကြီး တီးတီးနေတယ် ဆိုလို့လေ၊ ဆရာဝန် စစ်ဗိုလ် ဂီတဝါသနာပါတာ ဘာမှ မထူးဆန်းဘူး၊ တူရိယာပစ္စည်းတစ်ခုခု

တီးတတ် မှုတ်တတ်တာလည်း ဘာမှ မထူးဆန်းဘူး၊ အေး... စောင်းက တော့ နည်းနည်းဆန်းတယ်၊ ဒီခေတ် အသက်လေးဆယ်လောက်လူ စောင်းတီးတတ်တာ ဘယ်နှယောက် ရှိလို့လဲ”

သိုက်ထွေး လိုက်ရယ်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်... ငါ့အဖေက ခပ်ဆန်းဆန်းဟာ၊ ခွဲစိတ်တာ သိပ်တော်ပေမယ့် ဘာဘွဲ့လွန်မှလည်း မတက်ဘူး၊ ရှေ့တန်းလည်း ထွက် တုန်းပဲ၊ စောင်းတီးတာကတော့ နည်းနည်းသောက်ပြီးမှ တီးတာဟာ၊ နင် နားထောင်ရဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူး”

သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် ပြိုင်တူ ရယ်မိကြပါသည်။

“ဖေဖေနဲ့ မေမေ... ဒါ သား အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ၊ သား အမြဲပြောပြောနေတာ၊ သူက သိဟ... သူက ခရေ... သူက ဆွေဆွေဦး .. သူက ရည်ရည်ဝင်း”

ဖေဖေက ကွမ်းဝါးနေရင်းက ပြုံးပြုံးကြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

“သားတို့ သမီးတို့... ကျေးဇူးတင်တယ်ကွယ်၊ ဦး သား အူကြောင်ကြောင် ကောင်ကို အရေးလုပ် ပေါင်းပေးကြလို့”

“ဟာ... ဖေဖေကလည်း”

ဖေဖေက သိုက်ထွေး ခေါင်းကို မနာအောင် ပုတ်၍ ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်တော့ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး လိုက်ရယ်ကြသည်။

“ဟုတ်တယ်... ဒီကောင်က အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေတာ၊ အဖေ အမေနဲ့လည်း မရော၊ ညီတွေ၊ ဘစ်ကိုတွေနဲ့လည်း မရော၊

သူ့ဟာသူ အိမ်နောက်ဖေးက စမ်းချောင်း သွားထိုင်နေတတ်တဲ့ ကောင်မို့၊ သားတို့ သမီးတို့နဲ့ တွေ့မှ သူငယ်ချင်းတွေ ဘာတွေ ရလာတာ၊ အိမ်မှာ လည်း သီဟ... ခရေ... ဆွေဆွေဦး... ရည်ရည်ဝင်း... နဲ့ တစ်ချိန်လုံး လာပြန်ပြောပြနေတာ၊ နည်းနည်းပုံမှန် ပြန်ဖြစ်သွားတာပေါ့ကွယ်၊ ဒါ ကြောင့် သားတို့ သမီးတို့ကို ကျေးဇူးတင်တယ် ပြောတာ”

ဖေဖေက ဆက်စသည်။ မေမေကတော့-

“ကဲပါ... အိမ်မှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ချက်ထားတယ်၊ သားတို့ သမီးတို့ အားလုံး စားပြီးမှ ပြန်ကြ”

ဟု ဖိတ်တော့ အားလုံး ဟေးခနဲ အော်၍ လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးကြသည်။

ဆွေဆွေဦးနှင့် ရည်ရည်ဝင်းက စားပွဲ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက် များကို ကူညီခင်းကြစဉ် ခရေခက်က မေမေနှင့်အတူ ပန်းကန်ဆေးရာ နေရာမှာ အတင်းဝင်ကူသည်။

“သွားထိုင်ပါ၊ သမီးလေးရယ်.. အန်တီ နိုင်ပါတယ်”

“ရပါတယ် အန်တီရဲ့၊ အန်တီက တစ်ယောက်တည်း၊ သမီးတို့ လည်း အိမ်မှာ လုပ်နေကျပါ”

စားပွဲကျတော့ သူတို့ကို အရင်စားခိုင်းသော ဖေဖေနှင့် မေမေ ကိုလည်း ခရေခက်က အတင်းသွားခေါ်လာပြီး စားပွဲထိပ်မှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။

“သမီးနှစ်ယောက်က ဒီနားမှာ နေတာဆို၊ ကျောင်းကို ဘာနဲ့ သွားနေကြသလဲ”

ဖေဖေက စားရင်း မေးတော့ ဆွေဆွေဦးက ဖြေသည်။

“သမီး အိမ်က ကားအားရင် အတူသွားကြပါတယ် ဦး၊ မအားလည်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် နတ်တောင်၊ မော်လမြိုင် ဟိုင်းလပ်ကားလေးတွေ တားစီးကြပါတယ်”

“ကဲ... ကြည့်”

ဖေဖေက သိုက်ထွေးကို လှည့်ကြည့်သည်။

“သားက နေ့တိုင်း ဖေဖေကားနဲ့ သွားနေတာ၊ ဝင်ခေါ်ပါလား”

“သိုက်ထွေးက ခေါ်မယ် ပြောပါတယ် ဦး၊ သမီးတို့က တပ်ကကား ရွာထဲ ဝင်ခေါ်ရမှာ အားနာလို့ ငြင်းထားတာပါ”

ဟု ခရေခက်က ဝင်ရှင်းပြသည်။

“ရပါတယ် သမီးရယ်၊ ဒီလိုလုပ်၊ ဆွေဆွေဦး အိမ်က ဖုန်းရှိတယ် မဟုတ်လား၊ သိုက်ထွေးနဲ့ ဖုန်းနဲ့ ချိန်းပြီး သူငယ်ချင်း သုံးယောက် အတူတူသွား၊ အတူတူ ပြန်ကြ၊ ဘယ်သူ့ကားနဲ့ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး”

သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်သွားသော ညဘက်ကျတော့ ဖေဖေက ထုံးစံအတိုင်း အာမီရမ် နှစ်ပက်လောက် သောက်၍ စောင်းတီးသည်။ မေမေက သိုက်ထွေးကို ပြုံးကြည့်၍ ပြောသည်။

“တော်တော်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးမလေးပဲကွယ်၊ ငါ့သားနဲ့ ရိုးမှ ရိုးရဲ့လား”

သိုက်ထွေးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့်-

“မေမေကလည်း သားတို့က ငယ်ငယ်ကလေး ရှိသေးတာ”
ဟု ဖြေသည်။

ဖေဖေက စောင်းတီးရပ်၍ ရယ်သည်။

“သုံးယောက် လာတာ၊ မေမေ ဘယ်သူ့ ပြောတာလဲလို့ ပြန်မမေးကတည်းကတော့ မင်းအမေ မှန်းတာ သိပ်မလွဲဘူးလို့ ငါတော့ ထင်တာပဲ”

“ဟာ... ဖေဖေကလည်း”

ဖေဖေနှင့် မေမေက ရယ်သည်။

သိုက်ထွေး ရင်က အဲသည်ကတည်းက နူးညံ့စွာ ခုန်သည်။

ငြိမ်ခနဲ လေယာဉ်ဘီးနှင့် မြေကြီး ထိလိုက်မှုကြောင့် အတိတ် ဆီ လွင့်ပျံ့နေသော သိုက်ထွေး၏ အာရုံများ ပြန်လည်နိုးထလာသည်။

ဟောင်ကောင်လေဆိပ်မှာလောက် ဆက်ဆံရေး မကောင်းသော် လည်း ပိုခိုသွက်လက်မြန်ဆန်သော စင်ကာပူ လှောင်မှုကြီးကြပ်ရေးကောင်တာ ကို ဖြတ်၍ ထွက်လိုက်တော့ လာကြိုနေသည့် မောင်စောထွဋ်နှင့် တိုက်ရိုက် တွေ့သည်။

“အစ်ကိုထွေး... ခါတိုင်း တည်းနေကျ ရေးဗားဗျူး မရဘူး၊ အစ်ကို စီစဉ်ခိုင်းတာလည်း အားချင်းကြီး ဖြစ်သွားလို့၊ ကျွန်တော် ဆမ်းဗားဗျူးမှာ လုပ်ထားတယ်၊ မျက်စောင်းထိုးလောက်ပဲ၊ ဈေးချင်း လည်း အတူတူပဲ”

မောင်စောထွဋ် ဟိုတယ်ဘိုကင်များအကြောင်း ရှင်းပြနေတာ ကို စိတ်က အာရုံမရောက်။ စိတ်ထဲမှာ ခရေနှင့် ပြန်တွေ့ရဖို့သာ ရှိသည်။

တစ်ပွင့်ကျန်

“အဲဒါတွေ ထားပါ၊ မင်း ကားနဲ့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုလည်း ပစ္စည်းသိပ်မပါဘူး မဟုတ်လား”

“မပါဘူး၊ လက်ဆွဲပဲ၊ အစ်ကိုက လူနာတစ်ယောက် သတင်း
မေးဖို့ လာတာ၊ မောင့်အဲလစ်ဘောက်မှာ၊ အဲဒီသာ တန်းမောင်း”

မောင်စောထွဋ် မျက်ခုံးပင့်မိသည်။

“အစ်ကို ဖုန်းထဲမှာ ကြိုပြောရင် ကျွန်တော် ချိန်းထားမှာပေါ့၊
အဲဒီမှာ မသိတာ ရှိနေတာပဲ”

မသိတာ ဆိုတာက သိုက်ထွေး ကူညီဖူးသည့် မြန်မာဆရာဝန်မ
ကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သိုက်ထွေးနှင့် ရွယ်တူလောက် ရှိမည်။

“မသိတာက အလုပ်ရသွားပြီလား၊ နို့... ဟောက်စ်ဆာဂျင်
မြန်မာပြည်မှာ မဆင်းခဲ့ရလို့ဆို”

“ဆရာဝန်အလုပ်တော့ မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုရ၊ ဆေးမှတ်တမ်း
ဌာနမှာတဲ့၊ ကဲပါ... ကျွန်တော်တို့ သွားရင်း လမ်းမှာ ဖုန်းနဲ့ ချိတ်လိုက်
မယ်၊ အစ်ကို့လူနာ နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ၊ ဘာလူမျိုးလဲ”

“ဒေါ်ခရေခက်... မြန်မာလူမျိုး”

မောင်စောထွဋ်က ယာဉ်မောင်းနေရာတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ထိုင်ခုံ
ခါးပတ်ကို ပတ်သည်။ သိုက်ထွေးက သူ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်၍ သူလည်း
ခါးပတ် ပတ်သည်။ မောင်စောထွဋ်က စက်ကို နှိုးပြီး ကားပေါ်က
ဂြိုဟ်တုလမ်းညွှန်မြေပုံ ဂျီပီအက်စ်ခလုတ်ကို ဖွင့်သည်။

“တယ်ကောင်းပါလား... မင်းကားက ဘယ်လောက်တောင်
ပေးရလဲ”

မောင်စောထွဋ်က ပြုံးသည်။

“မြန်မာပြည်က ကားကောင်းကောင်း တစ်ဝက်လောက်ပဲ အစ်ကိုရာ၊ ဒါလည်း ခုမှ ဖြစ်လာတာ၊ ရောက်ခါစက ဘယ်လောက် ရုန်းကန်ရလဲ အစ်ကိုလည်း အသိဟာ”

“သိပါတယ်၊ ငါလည်း ဒီနေရာက စခဲ့တာပဲ”

မောင်စောထွဋ်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့က ကူညီမယ့်လူ အစ်ကို ရှိသေးတယ်၊ အစ်ကို တုန်းကဆို ပိုဆိုးမှာပေါ့နော်”

သိုက်ထွေး ယောင်ယမ်း ခေါင်းညိတ်မိသည်။

၁၀ တန်းအောင်ပြီး ဆေးတက္ကသိုလ်ဝင်မှတ်ကို မမိသော သိုက်ထွေးကို ဖေဖေက တပ်မတော် ဆေးတက္ကသိုလ်သို့ တက်စေချင်သည်။ သိုက်ထွေးက ဆရာဝန်နှင့် ဆရာမ သား ဖြစ်သော်လည်း ဆေးပညာ ဝါသနာမပါ။

သူငယ်ချင်းများ... ပြီးတော့ သူက တစ်ဖက်သတ် ချစ်ရသည့် ချစ်သူတို့နှင့် ခွဲခွာ၍လည်း ရန်ကုန်မှာ တက္ကသိုလ် သွားမတက်ချင်။ နောက်ဆုံးတော့ မော်လမြိုင်တက္ကသိုလ်မှာပင် သင်္ချာအဓိကနှင့် ကျောင်း တက်ခဲ့သည်။ ဖခင်ကြီးကတော့ သိပ်မကျေနပ်။

တစ်ဖက်ကလည်း သိုက်ထွေး နိုင်ငံခြားတွင် လုပ်ငန်းခွင် စီမံ ခန့်ခွဲရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် ဘွဲ့တစ်ခုခု သွားယူနိုင်ရန် စိတ်ဝင်စားနေ သဖြင့် သွား၍ ရနိုင်မည့် လမ်းကြောင်းများကို လေ့လာနေခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းများ... ပြီးတော့ ချစ်သူတို့နှင့်လည်း သူ ထင်ထား တာထက် စော၍ လမ်းခွဲရသည်။

ဖခင်က ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ရသည့်အတွက်ပါ။ ပထမ တော့ သိုက်ထွေး ဒဂုံတက္ကသိုလ်မှာ ပြောင်းတက်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် တော့ ကျောင်း လုံးဝထွက်ပစ်လိုက်ပြီး အင်္ဂလိပ်စာ အပါအဝင် နိုင်ငံခြား တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် သင်တန်းများ လိုက်တက်နေခဲ့သည်။

တိုဖယ်လ်၊ အက်စ်အေတီ စသော စာမေးပွဲများကို အမှတ် ကောင်းကောင်းနှင့် အောင်တော့ နိုင်ငံခြားတက္ကသိုလ်တွေ လိုက်လျှောက် သည်။ စင်ကာပူတက္ကသိုလ်တွင် ‘လုပ်ငန်းခွင် စီမံခန့်ခွဲရေး’ ဘာသာကို စကောလားရှစ်ပ်နှင့် တက်ရောက်ခွင့်ရသည်။

“သူ ပေးတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ချည်းပဲတော့ သား လောက်မှာ မဟုတ် ဘူး၊ ဖေဖေကလည်း လခအပြင် ငွေပိုငွေလျှံ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ သား ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အစိုးရတက္ကသိုလ် ဆိုတော့ တရားဝင် အလုပ်လုပ်ခွင့် ရှိတယ် လို့ ပြောတယ် ဖေဖေ၊ သား အလုပ်လုပ်ရင်း တက်မယ်”

ဖခင်ကြီးက ခေါင်းခါသည်။

“စာကြည့်တိုက်အလုပ်တို့၊ ဝိုက်တို့ သက်သက်သာသာ အလုပ် တွေ ရဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး သား၊ စားသောက်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုးလိုဟာမျိုး တွေ လုပ်ရမှာ၊ သား လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

သိုက်ထွေးက ရယ်သည်။

“ဖေဖေရယ်... သားက ဘာမို့လို့ မလုပ်နိုင်ရမှာလဲ၊ သား စဉ်းစားထားပြီးသားပါ၊ ဘဝဆိုတာ တစ်ခါတလေ လမ်းပျောက်နေရင်း

တောင် ရုန်းကန်ရသေးတာ၊ လမ်းစ မြင်နေလျက်သားနဲ့ မရုန်းကန်နိုင်စရာ မရှိပါဘူး”

ပြဿနာတစ်ခုပဲ ရှိသည်။

ခရေနှင့် ဘယ်တော့မှ ပြန်ဆုံနိုင်တော့မည် မသိ။

ကားက ညင်သာစွာ ထိုးရပ်သည်။

ကားဆီ လျှောက်လာနေသော မသိတော့ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“အစ်ကို သွားနှင့်၊ ကျွန်တော် အောက်မှာ ပါကင်သွားထိုးဦး

မယ်”

မောင်စောထွဋ်က ပြောတော့ သိုက်ထွေးက ယောင်တောင်တောင် နှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ တံခါးကို ဖွင့်၍ ဆင်းပြီး ဆေးရုံကို မော့ကြည့် သည်။

ခရေ... ငါ ရောက်လာပြီနော်၊ နင် နေမှ နေသာရဲ့လား။

မသိတာက အနား ရောက်လာ၍ သူ့ကို ပြုံးပြသည်။

မသိတာက သိုက်ထွေး လက်ထဲမှ လက်ကိုင်သားရေအိတ်ကို လှမ်းယူ
သည်။

“မသိတာ... ကျွန်တော့်ကို လူနာဆီ တန်းခေါ်သွားပေးလို့
ရမလား”

မသိတာ မျက်နှာ နည်းနည်းပျက်သွားသည်။

“ကိုသိုက်ထွေး... ကျွန်မ ရုံးခန်း ခဏလိုက်ခဲ့ပါဦး”

“ဆရာဝန် ခွင့်ပြုချက် လိုနေလို့လား၊ ဒါဆို ကျွန်တော် ဆရာဝန်
ကို သွားတွေ့မယ်လေ၊ ကျွန်တော်က ကျောက်ကပ်လှူမယ့်သူပါလို့
ပြောပေး”

မသိတာ ပါးစပ် ယောင်ယောင်ကလေး ပွင့်သွားသည်။ ပြီးတော့
မှ ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီး တိုးတိုးပြောသည်။